

בבית המשפט העליון

רע"א 5535/15

כבוד השופט נ' סולברג

לפני :

המבקשות :

1. זיר"ה (זכויות יוצרים ברשת האינטרנט)
2. סרטי יונייטד קינג הפצה (1990) בע"מ
3. די בי אס שרותי לוויין (1998) בע"מ
4. הוט - מערכות תקשורת בע"מ
5. שידורי קשת בע"מ
6. רשת נגה בע"מ
7. נגה תקשורת 1995 בע"מ

נ ג ד

המשיבים :

1. פלוני אלמוני
2. בזק בינלאומי בע"מ
3. פרטנר תקשורת בע"מ
4. 012 סמייל טלקום בע"מ
5. 013 נטוויז'ן בע"מ
6. הוט נט שירותי אינטרנט בע"מ
7. אינטרנט רימון בע"מ

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו בת"א 37039-05-15 מיום 1.7.2015 שניתנה על-ידי השופט מ' אלטוביה

עו"ד ערן פרזנטי

בשם המבקשות :

עו"ד רם ג'אן ; עו"ד אייל שגיא ; עו"ד רועי דותן

בשם המשיבות 3-4 :

עו"ד תמיר גליק ; עו"ד ירון שלמי ; עו"ד ליטל רבינוביץ

בשם המשיבה 5 :

עו"ד דב אברמוביץ

בשם המשיבה 7 :

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט מ' אלטוביה) מיום 1.7.2015 בת"א 37039-05-15, בה נדחתה בקשת

המבקשות לסעד זמני, ונדחתה גם בקשתן למתן תוקף של פסק דין להסדר ביחסים בין לבין המשיבות 3-7 ("הספקיות הנוספות").

2. עניינה של הבקשה בתוכנה או 'אפליקציה' לשיתוף קבצים באינטרנט הידועה בכינויה "פופקורן טיים" (להלן: "תכנת פופקורן") המאפשרת למשתמש בה (באמצעות מחשב, טאבלט או טלפון נייד) לצפות באופן זמין בסרטים וביצירות שהמבקשות טוענות לזכויות יוצרים בהן, ללא קבלת רשותן של האחרונות. הגישה לתוכנת פופקורן ולהורדתה מתבצעת באמצעות אתרי אינטרנט שונים (להלן: "אתרי פופקורן"), ובמסגרת הבקשה לסעד זמני עתרו המבקשות לחסום את הגישה לאתרים הללו, כך שלגולשים מישראל לא תהיה אפשרות להוריד עוד את תוכנת פופקורן ולעשות בה שימוש.

3. המשיב 1 הוא הבעלים והמפעיל של אתרי פופקורן, אשר לא עלה בידי המבקשות לאתרם, בשל פעולות ההתחמקות וההסתרה בהן הם נוקטים. המשיבה 2 (להלן: "המשיבה"), ספקית אינטרנט, התנגדה לסעד הזמני. הספקיות הנוספות הותירו את ההכרעה בבקשה לשיקול דעתו של בית המשפט המחוזי במסגרת ההסדר שבין הצדדים, בין היתר בכפוף לכך שהתביעה הכספית שהוגשה נגדן תידחה.

4. בית המשפט המחוזי דחה כאמור את הבקשה, בין היתר בהסתמך על פסיקתו של בית משפט זה ברע"א 4447/07 רמי מור נ' ברק אי.טי.סי [1995] החברה לשירותי בזק בינלאומיים בע"מ (25.3.2010) (להלן: "עניין מור"), אשר דן באפשרות למתן סעד נגד צד שלישי בנוגע לחשיפת זהותו של גולש אנונימי לגביו נטען כי ביצע עוולה. עוד דחה בית המשפט המחוזי את הסתמכותן הנטענת של המבקשות על פסק דין שניתן על-ידי מותב אחר בבית המשפט המחוזי מספר ימים קודם לכן, אשר אישר חסימת גישה לאתרים בהם בוצעה לכאורה הפרת זכויות יוצרים (ת"א 33227-11-13 א.נ. א.מ. סי יונייטד אנטרטיינמנט בע"מ נ' **Bloomberg Inc.**, פסק דין מיום 12.5.2015 שניתן על-ידי כב' השופט ג' גינת). בית המשפט

קבע כי קיימים הבדלים בנסיבותיהם של שני התיקים, וכי מכל מקום אין מדובר בהחלטה תקדימית מחייבת.

5. עוד קבע בית המשפט המחוזי, כי מאזן הנוחות נוטה נגד המבקשות, מאחר שכל עוד לא אותר משיב 1 המפעיל את אתרי פופקורן, אין מניעה כי יפתחו בתכופ לאחר ההחלטה אתרים חדשים מהם ניתן יהיה להוריד את תוכנת פופקורן. כמו כן, הובהר כי כיום אין אפשרות להפסיק את השימוש בתוכנת פופקורן על-ידי משתמשים שכבר הורידו אותה למחשביהם. לאור זאת, כך נקבע, "נראה כי התועלת של הסעד הזמני המבוקש הנה מועטה אם בכלל". זאת, לאור הנזק הכלכלי והתדמיתי אשר המשיבה טענה שעלול להיגרם לה בעקבות מתן הצו, בייחוד שעה שספקיות אינטרנט נוספות, שאינן צד להליך, ממשיכות לאפשר את הגישה לאתרי פופקורן. בנוסף לכך נקבע כי הבקשה לוקה בשיהוי, שכן לא צויין משך הזמן בו מודעות המבקשות לפעילות אתרי פופקורן, ויש להניח כי הם פועלים מזה זמן רב.

6. אשר להסדר הפשרה שהוצע בין המבקשות לספקיות האינטרנט קבע בית המשפט המחוזי כי אין מקום ליתן לו תוקף של פסק דין כפי שהתבקש, וזאת מבלי לגרוע מהתוקף החוזי של ההסכמות בין הצדדים. מתן תוקף In rem להסכם זה הוא מוקשה, קבע בית המשפט, מאחר וקולם של משתמשי הקצה, מנויי הספקיות הנוספות, לא נשמע, כמו גם קולו של היועץ המשפטי לממשלה שנתבקש לחוות דעתו בסוגיה. לאור האמור דחה בית המשפט המחוזי את הבקשה, וביטל את הצו הארעי שניתן לחסימת אתרי פופקורן.

7. במסגרת הבקשה שלפני תוקפות המבקשות בחריפות את החלטת בית המשפט המחוזי, וטוענות כי החלטה זו מתעלמת מהכרעות אחרות שיצאו מלפני בית משפט זה המאוחרות לעניין מור, אשר עסקו בסמכות להענקת סעדים נגד צד שלישי במקרה של הפרת זכויות יוצרים, כגון פסק הדין שניתן בע"א 9183/09 The Football Association Premier League Limited נ' פלוני (13.5.2012). טענות רבות נוספות בפי המבקשות, אשר חלקן בעלות משקל, ואולם לא מצאתי לנכון להידרש אליהן לאור המסקנה אליה הגעתי, כמפורט להלן.

8. ביום 9.9.2015 הודיעו המבקשות והמשיבה כי הגיעו להסדר דיוני לפיו המשיבה מסכימה כי הבקשה שלפני תידון כערעור וכי היא מסכימה להותיר את הסוגיה להכרעת בית המשפט, מבלי להגיש תגובה מטעמה. עיקריו של ההסכם דומים לזה שהוצג בבית המשפט המחוזי בין המבקשות לבין הספקיות הנוספות, ומפורט בו האופן שבו יחסמו אתרי פופקורן. הצדדים מבקשים ליתן להסדר זה תוקף של פסק דין.

9. מנגד, ועל אף שלא הביעו עמדה לגוף העניין במסגרת הדיון בבקשה בבית המשפט המחוזי, הגישו המשיבות 3-4, 5 ו-7 את תגובותיהן לבקשה שלפני, מהן עולה כי הן מתנגדות לה מטעמים שונים, שגם בהם איני רואה מקום להאריך.

10. לאחר שנתתי דעתי על טענות הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי אין בידי להעתר לבקשת רשות הערעור.

11. עניינה של הבקשה בהחלטה בהקשר לסעד זמני שניתנה על-ידי הערכאה הדיונית, והלכה ידועה היא כי בית משפט שלערעור לא יטה להתערב בה, אלא במקרים חריגים בלבד (רע"א 5841/11 אקסלרוד נ' בנק מזרחי, פסקה 23 וההפניות שם (20.9.2011); רע"א 8734/13 עבדאללה נ' מדינת ישראל רשות מקרקעי ישראל, פסקה 13 (12.1.2014); רע"א 3285/13 ד.כ. חנויות להשכרה בהרצליה הצעירה בע"מ נ' חברת אברהם כהן ושות' חברה קבלנית בע"מ, פסקה 14 וההפניות שם (3.7.2013)).

12. יתר על כן, ענייננו בבקשה למתן צו עשה זמני, המשנה מן המצב הקיים, והחופף בעיקרו לסעד העיקרי שנתבקש בתובענה (והראיה, שהמבקשות הסכימו לוותר על יתר תביעותיהן נגד המשיבה והספקיות הנוספות, ככל שאלו יסירו את התנגדותן למתן הצו). בהזדמנויות שונות פסק בית משפט זה, כי יש קושי במתן צו עשה החופף לסעד העיקרי שבתובענה, ללא שהתבררו הדברים עד תום. צו שכזה ראוי שיינתן במצבים חריגים בלבד, כאשר נוכח בית המשפט כי התערבותו חיונית

בכדי למנוע תוצאה קשה ביותר וכאשר הנזק שעלול להיגרם אינו ניתן לתיקון באמצעות פיצוי כספי (רע"א 9213/12 רשת נגה בע"מ נ' ישראל 10 - שידורי הערוץ החדש בע"מ, פסקה 32 (20.1.2013); רע"א 5255/05 קובל נ' הסתדרות העובדים הכללית החדשה – האגף לאיגוד מקצועי (7.8.2005); רע"א 1868/98 סייג נ' המועצה לייצור ולשיווק צמחי נוי, פסקה 3 (6.4.1998)). סבורני כי העניין שלפנינו איננו מצדיק חריגה מהעקרונות דלעיל, ומן הראוי לדחות את הבקשה על הסף. בהקשר זה אזכיר את הכרעתו של בית המשפט המחוזי לפיה השלכתו המעשית של הצו אינה רבה בכל מקרה, ואת העובדה כי הבקשה הוגשה בשיהוי ניכר. בהכרעות אלו לא מצאתי מקום להתערב.

13. בהתחשב בנסיבות שבהן הוגשה הבקשה ובהתפתחות הדיון לפני בית המשפט המחוזי, לא למותר לציין גם את הוראת סעיף 41(ב) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], תשמ"ד-1984, לפיו יש ליתן רשות ערעור מקום בו אם הערעור על החלטה לא ידון באופן מיידי, "יהיה בכך כדי להשפיע באופן ממשי על זכויות [המבקש] או שעלול להיגרם [לון] נזק של ממש, או שעלול להתנהל הליך... בדרך שגויה". בענייננו לא זו בלבד שאין הדבר כן, אלא להפך. הסוגיה המשפטית העולה במסגרת ההליך היא כבדת משקל, נוגעת לאחריותן של ספקיות אינטרנט להפרות זכויות יוצרים נטענות המבוצעות על-ידי צד שלישי. כעולה מהבקשה ומהתגובות לה, ישנן טענות הראויות להישמע על-ידי שני הצדדים. אין מקום לכך שבית משפט זה יחווה דעתו בסוגיה נכבדה זו במסגרת ערעור על החלטה בבקשה לסעד זמני, טרם שזו נדונה כדבעי בבית המשפט המחוזי לגופו של עניין. מן הראוי לתת לבית המשפט המחוזי לזקק את השאלות המשפטיות שבמחלוקת, לבחון את הטענות המושמעות ולהכריע בהן כחכמתו. שעתו של הערעור, אם וכאשר, בוא תבוא לאחר מכן.

14. מהסיבה האמורה איני מוצא להתערב גם בהחלטת בית המשפט המחוזי בדבר אי-מתן תוקף של פסק דין להסכם שבין הצדדים. ראוי כי הדברים ילובנו באופן סדור, תוך שמיעת עמדתם הקונקרטית והמהותית של הגורמים הנוגעים בעניין. באופן דומה איני נענה לבקשת המבקשות והמשיבה לאישור ההסדר ביניהן

במסגרת בקשה זו. אין צורך לומר כי בית המשפט אינו מחויב להסכמת הצדדים לדון בבקשה כבערעור, כאשר אין הצדקה משפטית לעשות כן.

15. אשר על כן, הבקשה נדחת. המבקשות ישלמו את הוצאות המשיבות 3-4 (ביחד), 5 ו-7 בסך של 5,000 ₪ לכ"א.

ניתנה היום, י"א בתשרי התשע"ו (24.9.2015).

ש ו פ ט